

# Pavens budskap til Verdensdagen for sosial kommunikasjon 2017



Den femtiførste Verdensdagen for sosial kommunikasjon vil bli markert søndag 28. mai, som er siste søndag for pinse.

Den gode nyheten er Jesus selv, minner paven oss om i sitt budskap i anledning dagen. Guds «*jeg er med deg*» gjør alt det som skjer til potensielt gode nyheter. I vår kommunikasjon står vi fritt til å velge om vi vil konsentrere oss om ugresset, eller om det gode som spirer fra Hans frø. Her følger hele budskapet.

**«Vær ikke redd, for jeg er med deg!» (Jes 43,5). Å kommunisere håp og tillit i vår tid**

Takket være den teknologiske utviklingen er medietilgangen nå så utbredt at svært mange mennesker kan dele og spre nyheter på et øyeblikk. Disse nyhetene kan være gode eller dårlige, sanne eller falske. De første kristne sammenlignet menneskesinnet med en kvernstein. Drevet av vannet må den stadig gå rundt og rundt. Men mølleren bestemmer selv om det er hvete eller ugress han vil male. Menneskesinnet er alltid

aktivt og kan ikke slutte å «male», men det er opp til oss å velge hva vi skal forsyne det med (jf. Johannes Cassianus, brev til Leontius).

Med dette budskapet ønsker jeg å nå fram til og oppmuntre alle de som, i arbeid eller privat, daglig «maler» mye informasjon for å tilby duftende og godt brød til dem som de kommuniserer med. Jeg ønsker å oppfordre alle til konstruktiv, og dermed fordomsfri kommunikasjon. Slik kan vi fremme en møtekultur der vi lærer å se virkeligheten på en velunderrettet og tillitsfull måte.

Jeg mener at vi trenger å bryte den onde sirkelen – å stoppe den angstspiralen som kommer av vanen med å konsentrere seg om «dårlige nyheter» (krig, terrorisme, skandaler og alle slags menneskelige nederlag). Selvsagt dreier det seg ikke om å fremme desinformasjon – det ville være å ignorere lidelsens drama. Heller ikke dreier det seg om å forfalle til en naiv optimisme og slik lukke øynene for det ondes skandale. Snarere ønsker jeg at vi alle skal forsøke å overvinne den misstemningen og resignasjonen som så lett griper oss, som gjør oss apatiske og redde, og får oss til å tro at det ikke fins grenser for ondskaper. Dessuten er det slik at i et kommunikasjonssystem der den herskende logikken er at gode nyheter ikke selger og derfor slett ikke er nyheter, og der lidelsens drama og det ondes mysterium lett blir gjort til underholdning, kan vi bli fristet til å bedøve samvittigheten eller til å miste håpet.

Så jeg ønsker å bidra til søket etter en åpen og kreativ kommunikasjonsstil: Vi kan aldri gå med på å gi det onde en hovedrolle, men prøve å vise til mulige løsninger og inspirere også nyhetsmottakerne til å gå konstruktivt og ansvarlig fram. Jeg vil innby alle til å gi vår tids menn og kvinner beretninger preget av «den gode nyhetens» logikk.

## **Den gode nyheten**

Menneskelivet er ikke bare en aseptisk krønike, men en historie – en historie som venter på å bli fortalt ved at vi velger en fortolkningsnøkkel, og så velger ut og samler sammen de viktigste opplysningene. I seg selv har ikke virkeligheten noen entydig mening. Alt kommer an på det blikket som vi oppfanger den med, på de «brillene» som vi velger å se den gjennom: Når vi bytter brilleglass, synes også virkeligheten annerledes. Så hva er utgangspunktet for å kunne lese virkeligheten med de riktige «brillene»?

For oss kristne kan ikke den fullgode tolkningsbrillen være noen annen enn den gode nyheten; vårt utgangspunkt er Den gode nyheten framfor alle: «evangeliet om Jesus Kristus, Guds Sønn» (Mark 1,1). Det er med disse ordene at evangelisten Markus innleder sin fortelling. Han forkynner «den gode nyheten», som jo handler om Jesus, men snarere enn å gi informasjon om Jesus er den gode nyheten Jesus selv. Ved å lese

hans evangelium, oppdager man faktisk at tittelen svarer til innholdet, og framfor alt at dette innholdet er selve Jesu person.

Det er ikke fordi den er fri for lidelse at denne gode nyheten – Jesus selv – er god, men fordi også lidelsen blir levd i et større bilde: som en integrerende del av hans kjærlighet til Far og menneskeheten. I Kristus har Gud blitt solidarisk med enhver menneskelig situasjon og åpenbart at vi ikke er alene, for vi har en Far som aldri kan glemme sine barn. «*Vær ikke redd, for jeg er med deg!*» (Jes 43,5): Det er det trøstende ordet fra en Gud som til alle tider tar del i sitt folks historie. I hans elskede sønn går Guds løfte – «*jeg er med deg*» - så langt at det tar på seg all vår svakhet og til og med dør vår død. I ham kan vi være sammen med Lyset og Livet også der det er mørke og død. Slik fødes et håp, tilgjengelig for hver av oss, nettopp på det stedet der vi opplever nederlagets bitterhet. Det dreier seg om et håp som ikke skuffer, «*for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter*» (Rom 5,5), og det får nytt liv til å spire liksom planten vokser fra frøet som var falt (jf. Joh 12,24). I lys av dette er hvert nytt drama i verdens historie også skueplass for en potensielt god nyhet. For kjærligheten klarer alltid å være til stede og å vekke hjerter som blir rørt, ansikter som ikke mister motet og hender som vil bygge.

## **Tillit til Rikets frø**

Jesus brukte lignelser for å innføre disiplene og folket i denne evangeliske mentaliteten og for å gi dem «briller» egnet til å ta inn over seg logikken i kjærligheten, som dør og står opp. I lignelsene blir Guds rike ofte sammenlignet med et frø. Det er nettopp når frøet dør i jorda at det utfolder sin livskraft (jf. Mark 4,1-34). Å gripe til bilder og metaforer for å forkynne Rikets ydmyke kraft er ikke å gjøre den mindre viktig eller presserende, men en barmhjertig framgangsmåte som levner lytteren rom – lytteren står fritt til å kunne ta imot den og forbinde den med seg selv. Dessuten er det den beste måten å uttrykke påskemysteriets enorme verdighet. Det lar bildene – snarene enn begrepene – kommunisere den paradoksale skjønnheten i det nye livet i Kristus, der fiendtligheten og korset ikke forhindrer Guds frelse, men virkeliggjør den, der svakheten er sterkere enn all menneskelig makt, der nederlaget kan være forspillet til alltings fullbyrdelse i kjærligheten. Det er nemlig nettopp slik Guds rikes håp modner og blir fordypet: «*Det er som når en mann har sådd korn i jorden. Han sover og står opp, det blir natt og det blir dag, og kornet spirer og vokser*» (Mark 4,26-27).

Guds rike er allerede midt iblant oss, liksom et frø skjult for det overfladiske blikk, og dens vekst skjer i det stille. Den som Den hellige ånd gir et klart syn (jf. Matt 6,22) kan se det spire og lar ikke ugresset (jf. Matt 13,24-30), som alltid fins, frata seg Rikets glede.

## Åndens horisonter

Vårt håp bygger på den gode nyheten som er Jesus selv, og det får oss til å løfte blikket og betrakte ham i den liturgiske rammen av Kristi himmelfart. Det kan synes som om Herren fjerner seg fra oss, men slik utvides egentlig håpets horisonter. Kristus løfter vår menneskelighet helt opp til Himmelen. I ham har hver mann og kvinne frimodighet «ved Jesu blod til å gå inn i helligdommen, dit han har innviet en ny og levende vei for oss gjennom forhenget, som er hans kropp» (Hebr 10,19-20). Gjennom Den hellige ånds kraft kan vi «*helt til jordens ende*» (jf. Apg 1,7-8) være en ny og forløst menneskehets vitner og formidlere.

Tilliten til Guds rikes frø og til Påskens logikk former nødvendigvis også vår måte å kommunisere på. Uansett kommunikasjonsform gjør denne tilliten oss i stand til å virke med den overbevisning at det i enhver historie og i ethvert ansikt fins en god nyhet som det er mulig å få øye på og belyse.

Den som i tro lar seg føre av Den hellig ånd blir i hver hendelse i stand til å skjelne det som skjer mellom Gud og menneskeheten, til å erkjenne hvordan Han selv holder på å komponere «innslagene» i en frelseshistorie som har denne verden som sin dramatiske skueplass. Håpet er den tråden som denne hellige historien blir vevd med, og veveren er ingen annen Talmannen, Den hellige ånd (jf. Joh 14,16). Håpet er den mest ydmyke av dydene for den forblir skjult i livets folder, men den er som surdeigen som får hele deigen til å heve. Vi gir det næring ved stadig å lese Den gode nyheten, Evangeliet, som er blitt «trykt opp på nytt» i veldig mange opplag i livet til helgenene – disse kvinnene og mennene som ble Guds kjærlighets ikoner. Fortsatt er det Ånden som sår lengselen etter Riket i oss. Det gjør han gjennom de mange levende «kanalene», gjennom de menneskene som midt i historiens dramaer lar seg lede av Den gode nyheten. De er som fyrlys i denne verdens mørke: De viser kursen og åpner nye veier for tilliten og håpet.

Vatikanet, 24. januar 2017

Frans

Vatikanradioens skandinaviske avdeling

Gjengitt med tillatelse